

10 särigheterna hos bulgariskan; men det ligger nog icke så litet sanning i motsidans påstående, bevitnad af BUXTON (*The war and the Balkans*, 1915), att de äro att betrakta som ett mjöl af hvilket man kan baka hvilkendera kakan man vill. Här är ett fall, där statens makt öfver nationen skarpt framträder; visserligen ett rent undantagsfall. Men det finnes andra sådana fall af större betydelse, om man observerar att nationerna bestå af enskilda som kunna växla bopålar. Världen fick se detta i icke ringa skala, då massor af turkar efter Bukarestfreden 1913 strömmade ut ur de afträdda områdena och således hjälpte till att bota fredens försyndelser mot nationaltanken. Hvad som då skedde spontant, kan en annan gång ske under statens tryck och ledning. Jag tänker nu icke på den serbiska krigsledningens samtida försök att lösa sin nationalitetsfråga i Albanien: det gick till, om vi tro tidningsuppgifter, på det lika enkla som fullt effektiva sättet att utrota allt albanesiskt lif i gränsområdet — metoden icke okänd från t. ex. sulukaffrernas historia. Men jag tänker på de fredliga former af "evakuation" och ny bosättning, som jag i den närvarande diskussionen funnit omtalta först hos DIX, *Der Weltwirthschaftskrieg*, 1914, sedan i FRANZ KÖHLER'S "arbetsprogram" (s. 108 f.) och så alldeles särskildt af ROHRBACH i den viktiga artikeln "Am Scheideweg der deutschen Zukunft", som han